

Kedves Megjelentek és Otthonról Velünk Ünneplők!

Ez a ballagás nem olyan ballagás, mint amilyeneket megszoktunk. Nem teljesen a hagyományos módon tartjuk meg a ceremóniát. De búcsút veszünk az intézménytől, amely az elmúlt években a második otthont jelentette számunkra. Előtörnek az emlékek, ellepnek az érzelmek; kezd tudatosulni, hogy életünknek egyik legjelentősebb fordulópontjához érkeztünk.

Még szerencse, hogy szeptembertől nem teljesen a nulláról indulunk, hanem mindazzal a tapasztalattal folytatjuk utunkat, amelyet itt, a Sziládyban megszereztünk. Ötödik vagy kilencedik osztály elején, amikor még a csúsztatott órákra is ügyelnünk kellett, az akkori végzősök által elrendelt két kútfúrás között, megszeppenve keresgeltük a termeket a hatalmasnak tűnő gimnázium folyosóin. Mára már otthonosan járjuk a Sziládyt – igaz, azt sokszor még végzősként sem tudtuk, melyik teremben is lesz éppen a következő óránk. Az sem volt egy könnyű feladat, hogy a sporttevékenységről szóló igazoló lapok időben eljussanak a 105-ös terem melletti postaládába (aki esetleg még mindig nem tudná: ez a régi főbejárat fél emeletén van).

Az együtt töltött pillanatok már sohasem térnek vissza, szívünk mélyén azonban örökre megőrizzük őket. Azt már a gólyaavató táncpróbáin is megtapasztaltuk, hogy egy osztálynyi embernek nem mindig ugyanolyan az ízlése. Kisebb-nagyobb konfliktusok járultak hozzá ahhoz, hogy megtanuljunk elfogadni egymást, tudjunk alkalmazkodni. Az évek múlásával új barátságok jöttek létre, vagy éppen régiak mentek tönkre. Habár a diákok között alapvető szabály, hogy házi nyúlra nem lövünk – még akkor sem, ha támad –, a szerelemnek nem lehet parancsolni, így időközben efféle érzelmi kötelékek is szövődtek.

A középiskolások általában eljátszanak a gondolattal, hogy bárcsak megakadályozná valami az érettségi vizsgáikat. Ha visszaemlékszünk a szalagavatóra, a kórház és a szájmaszkok az egyik táncban megkülönböztetett szerepet kaptak. Azt azonban senki sem gondolta, hogy néhány hónappal később egy világjárvány fog kitörni. A 12. osztály végén hatalmas hegyként tornyosuló megmérettetést a megszokottnál is jóval nagyobb stressz és bizonytalanság koronázta meg. Március elején még abban sem voltunk biztosak, be tudjuk-e fejezni a tanévet. Tükön ülve figyeltük a történéseket, hallgattuk az Operatív Törzs bejelentéseit, olvastuk a médiát, vártuk a döntéseket. Végül aztán maszk mögött pislogva, kézfertőtlenítő szaggal az orrunkban megírtuk az érettségit. Immáron nem maturandák és maturanduszok, hanem érett fiatalok vagyunk – legalábbis papír szerint.

Ragaszkodni a megszokotthoz mindig könnyebb, mint elengedni valamit. Tartunk az ismeretlentől, mindattól, ami ránk vár. Eddig a népszerű üzenetküldő alkalmazás, a Snapchat térképén többnyire mindnyájan a közelben voltunk, nemsokára viszont a szélrózsa összes irányába szóródunk szét. Előttünk áll még a bankett, de már ott sem leszünk teljes létszámban jelen. Van, aki már ma sem tud velünk lenni, mert valahonnan fentről figyeli csak a történéseket; más pedig már Angliába költözött.

Talán egyedül a tudatosság az, ami könnyebbé teheti a búcsút. Ha tudjuk, mit, miért teszünk. Ahhoz, hogy fejlődni tudjunk, feltétlenül be kell csuknunk a mögöttünk lévő ajtót. Ezzel együtt azonban a lehetőségek tárháza nyílik meg előttünk. Az út többfelé ágazik, azt viszont mi döntjük el, hogy merre haladunk tovább. Ne akarjuk rögtön megváltani a világot! Fontos, hogy a nagy tervek mellett rövidtávú, kis célokat is kijelöljünk, hiszen így sikerélményeink számát is növelhetjük. Tudjunk örülni a mindennapi örömeknek is!

Tisztelt Igazgatóság, Kedves Tanáraink!

Egyszer azt hallottam, hogy a legjobb tanár nem könyvből tanít, hanem a szívéből. Valóban. Nagy felelősséget vesz a nyakába az, aki a tanári pályát választja. Hiszen nemcsak a tudás átadása a feladata, de élete során többszáz személyiség fejlődésére van hatással. Tanulni – mint ahogyan azt az elmúlt időszakban megtapasztalhattuk – otthon, egyedül is lehet. Az igazi leckéket egyébként is a nagyvilágban tanulja meg az ember. Nagyon fontos azonban, hogy legyenek olyan személyek, akik formálják, nevelik a tanulót. Minden ember életében akad minimum egy, de általában több olyan tanár is, aki olyannyira meghatározó szerepet töltött be számára, hogy évekkal később is hálás lesz neki, gondolni fog rá. Köszönjük a tananyagba csempészett humort és szeretetet, a biztatást, ösztönzést, de a tanórák utáni kötetlen eszmecsereket is. A mai napon ugyan elballagunk középiskolánkból, de azt gondolom, a gimnázium kapui továbbra is nyitva állnak előttünk, ha bármi segítségre van szükségünk, vagy éppen sikereinket, örömeinket szeretnénk megosztani egykori tanárainkkal.

Hálásan köszönjük az iskola összes dolgozójának az értünk tett munkát és azt, hogy egy-egy beszélgetésre is mindig nyitottak voltak. A portás nénik vigyáztak elveszett dolgainkra, mérlegelték a kupakokat, intézték a kilépőket. Aranka néni és Györgyi néni fáradtságot nem kímélve, ha kellett, munkaidőn felül dolgoztak értünk. A takarító nénik gondoskodtak arról, hogy a tanuláshoz szükséges tiszta környezet is rendelkezésünkre álljon. A titkárságon és az irodában dolgozók, az informatikusunk és ezermestereink a háttérben intézték a szükséges folyamatokat. Attila bácsi könyvtári feladatai elvégzése mellett nyomdamesterré is avanzsálódott. A büfés néni és a menzás nénik pedig azon fáradoztak, hogy fejünk mellett a hasunk is tele legyen. Receptekért szerintem nyugodtan fordulhatunk majd hozzájuk. Szeptembertől nagy szükségünk lesz rá, ha saját magunkat kell ellátni.

Kedves Szüleink!

Kiss Tamás költő az alábbiakat írta: „*Nem fontos, hogy az országúton poroszkálva haladjunk, fontosabb tán, hogy magunk után egy-két lábnyomot hagyjunk*”. Majd’ két évtizeddel ezelőtt ti részben már letettétek lábnyomaitokat. Az akkor pici kis talpacskák mára már 36–46-os lábakká cseperedtek. Együtt jöttünk végig ezen az úton; az életünket formálva nagyon sok döntést közösen hoztunk meg. Ha nehéz is bevallani, de tudjuk jól, hogy ti mindig jót akartatok nekünk. Hálásak vagyunk a féltő gondoskodásért, az ugyanis a szeretet jele. Amikor a biztonságot nyújtó otthonban robbant ki belőlünk a sok stressz, akkor is megértően fordultatok felénk és indulatkitöréseink felé. Cinkosok voltatok; ha kellett, igazolást írtatok. Ez a nap a mi napunk, de a dicsőség fele a tiétek. Méltán lehettek büszkék magatokra, hiszen gyermekeitek mindannyian sikeres érettségi vizsgát tettek. Bebizonyítottuk, hogy képesek vagyunk felelős döntést hozni a pályaválasztás kapcsán is. Felnőttünk. Hátrahagyva nyunyókánkat kilépünk a nagybetűs életbe. Tanácsaitok ezentúl is fontosak nekünk, hiszen számotokra továbbra is „gyermekek” maradunk.

Az emberek jönnek-mennek, helyünkbe is mások lépnek. Reméljük, itt maradó diáktársaink is örömmel emlékeznek majd vissza a közös élményekre, mikor az iskola folyosóján lévő tablónk alatt sétálnak el. Most átadjuk a stafétabotot, és üzenjük: fel a fejjel, az érettségitől nem is kell annyira tartani. Élvezzétek ki inkább a hátramaradt időt!

Szabó Pál gondolataival kíván áldást, békességet a KRK Szilády Áron Gimnázium és Kollégium 2020-ban végzett évfolyama.

*„Eddig csak álmodtunk, terveztünk még,
most valóra válhat minden, ami szép.
Az élet, a munka tárt karokkal vár,
S hogy szép lesz-e, csak rajtunk áll.”*